

ת"פ 39433/02/15 - מדינת ישראל נגד עמאד קרעין, סלאמה אבו גאליה, אחמד אבו ג'אליה, מוחמד אבו גאליה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39433-02-15 מדינת ישראל נ' קרעין ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מדינת ישראל

נגד

1. עמאד קרעין (הסתיים)
2. סלאמה אבו גאליה (הסתיים)
3. אחמד אבו ג'אליה (הסתיים)
4. מוחמד אבו גאליה

גזר דין - לנאשם 4

רקע

1. הליך זה נפתח בכתב אישום מיום 17.2.16 שנגע לנאשמים 1-3. יומיים לאחר מכן תוקן כתב האישום ונוסף לו הנאשם 4. הדיונים נדחו מטעמים שונים וביום 23.6.15 הוצגו הסכמות בין הצדדים. לפיהן, הודו הנאשמים 1-3, הורשעו ונגזרו עליהם תקופות מאסר של 11 חודשים לכל אחד מן הנאשמים 1 ו-2 ו-15 חודשים לנאשם 3 (נגדו היה תלוי ועומד מאסר מותנה בן 7 חודשים שהופעל באופן חופף).

באותה ישיבה הודה הנאשם 4 (להלן "הנאשם") בכתב אישום מתוקן ובהמשך, ביום 16.9.16, הורשע בשתי עבירות של התפרצות לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, בעבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין ובעבירה של הפרעה לשוטרי לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

התנהלות ההליך מיום 23.6.15 ואילך תיסקר ביתר פירוט בהמשך, אך בשלב זה אציין כי הטיעון לעונש נדחה לפרקים לבקשות ההגנה, עד ליום 27.1.16 בו נשמעו טיעוני הצדדים.

2. המעשים בהם הורשע הנאשם מתמקדים בשתי התפרצויות לדירות אשר בוצעו בידי הנאשם ואחרים, בהרכבים משתנים. האישום המוקדם בזמן הוא דווקא השני, לפיו ביום 20.10.14, ובעת שסוכן משטרה היה בעסק לשטיפת מכוניות (להלן "השוטר" ו"עסק השטיפה"), שאלו הנאשם האם איתר דירה ובה כספת שניתן לפרוץ אליה. השוטר השיב שיבדוק, וביום 11.12.14 באותו מיקום סיפר לנאשם על דירה ברח' קוסטה ריקה בירושלים (להלן "הדירה") ובה כספת. הנאשם אישר שהוא מעוניין לפרוץ לדירה ולגנוב את הכספת ושאל את השוטר שאלות בדבר מיקום הדירה, קיומה של אזעקה, כמה אנשים נדרשים להתפרצות

ועוד. ביום 12.12.14 טלפן לשוטר ושאלו מה קורה עם הדירה שבכוונתם לפרוץ אליה, והשוטר השיב שהוא בודק פרטים. ביום 15.12.14 בעסק השטיפה עדכן השוטר את הנאשם בפרטי הדירה ושהשיג מפתח אליה. הנאשם ביקש מפיראס משאהרה (להלן "פיראס") להגיע למקום, פיראס הגיע והנאשם עדכן אותו ואת השוטר שיבצעו את ההתפרצות בהמשך היום כשפיראס והנאשם יכנסו לדירה והשוטר ימתין בחוץ. המשך ההתרחשות מפורט בכתב האישום, אך יצוין שזו מציגה דומיננטיות של הנאשם אשר תכנן את אופן הנסיעה לדירה, לפרקים במספר רכבים ותוך כניסה לשטח ישראל דרך פרצה בגדר וכן מסירת "לום" לפיראס; השתתף יחד עם פיראס בביצוע ההתפרצות תוך שפיראס חבש על ראשו כובע ועטה כפפות והשניים עקרו את הכספת ונטלו רכוש נוסף לרבות שתי טלוויזיות פלאזמה; נסע מהמקום עם שותפיו עד לעסק השטיפה תוך שפיראס "פותח ציר" ומעדכן את הנאשם והשוטר היכן אין מחסומים; וחילק בין השותפים את השלל שכלל גם 5,200 ₪ ו-767 דולר, תוך שפרט אצל אחר את הדולרים לשקלים ואף מסר שבכוונתו למכור את הטלוויזיות כדי למנוע התחקות אחריו.

3. האישום הראשון, והמאוחר בזמן, עוסק בהתפרצות נוספת שביצע הנאשם יחד עם יתר הנאשמים ואדם בשם ג'אבר סיני (להלן "האחר"), וזאת ביום 9.2.15 בדירה במבשרת ציון. יצוין ששתי הדירות אליהן התפרץ הנאשם מוחזקות בידי משטרת ישראל. גם הפעם דובר בפניה של הנאשם לשוטר בבקשה לאתר דירה נוספת להתפרצות כשהמשך מסר לו השוטר כי הוא עובד בשיפוצים בוילה במבשרת וכי במועד מסוים דיירה יהיו באירוע. במספר מפגשים בעסק השטיפה תכנן הנאשם את ההתפרצות תוך שבירר פרטים מול השוטר וסיכם עמו ששיג מפתח לדירה. ביום ההתפרצות פגש השוטר באחר ובנאשם 1, ביצע עמם "סיור" באזור הדירה ומשם נסעו לנקודת מפגש עם הנאשמים 2-4. הנאשם הציג את תכנון הביצוע שכלל הגעה בשני רכבים, הצבת תצפיתנים וכניסת יתר המעורבים לרבות הנאשם לדירה. לאחר תיאומים נוספים לרבות הצטיידות של הנאשמים 2 ו-3 ב"לומים" נסעה החבורה לדירה. הנאשמים 2-4 והשוטר נכנסו לדירה בטיפוס על סולם למרפסת הדירה, כשראשיהם וידיהם מכוסות. בדירה המתינו שוטרים. הנאשם 3 נעצר לאחר מאבק (במהלכו אף רץ לעבר השוטרים כשבידו מברג) והנאשמים 2 ו-4 נמלטו מהדירה אך נתפסו בסמוך. הנאשם 1, שנותר להמתין ברכב מחוץ לדירה, נסע מהמקום אך נתפס בהמשך בנסיבות המתוארות בכתב האישום.

4. בשני המקרים שהם הנאשם בישראל ללא היתר. גם יתר הנאשמים למעט הנאשם 1 שהם במדינה ללא היתר.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה עמדה על חלקו הדומיננטי של הנאשם בביצוע העבירות ועל ריבוי. הוצג רישומו הפלילי של הנאשם, אותו אסקור בהמשך ואשר כולל מאסר בין היתר מותנה של 18 חודשים. הודגשה חומרת המעשים, הפגיעה בערכים המוגנים והעובדה שבוצעו בידי מי ששהה בישראל שלא כדין ותוך ש"ארגן" שותפים להתפרצויות ביועדו שאף להם אין היתר כניסה. נטען כי מתחם הענישה בגין כל אישום נע בין שנת מאסר לבין שלוש שנות מאסר, ונתבקש לגזור עונש "ברף הגבוה" ולהימנע מהשוואת הנאשם לשותפיו שנטלו חלק בהתפרצות אחת, שלחלקם אין עבר פלילי ולאחרים עבר שונה במהותו. המאשימה הציגה פסיקה לתמיכה בעמדתה. עוד התנגדה לטיעונה של ההגנה בדבר קיומה של הסכמה לעונש וציינה שמעולם לא הסכימה ל"חפיפת" חלק מהעונש שייגזר בהליך זה לעונשים שנגזרו על הנאשם בהליכים אחרים. המאשימה הציגה, בהקשר זה, את פרטי ההידברות שנוהלה בין הצדדים תוך שטענה כי לנאשם הוצעו שתי אפשרויות לעונש: טיעון "פתוח" ולחלופין עונש מוסכם שיצטבר לכל עונש אחר, וכי הנאשם לא בחר באפשרות האחרונה.

6. ב"כ הנאשם הקדיש חלק נכבד מטיעוניו לבקשה "לחייב את התביעה לעמוד מאחורי ההסדר שהיא עצמה הציעה", תוך שטען כי קיימת הסכמה לעונש נקוב (או "סגור" בעגה המקובלת) שחלקו ירצה "בחופף" כך שהנאשם ירצה שתי שנות מאסר במצטבר לעונש שנגזר עליו בהליך אחר, שנוהל בבית המשפט המחוזי בירושלים ועסק בעבירות נשק (להלן: "ההליך בבית המשפט המחוזי"). ב"כ הנאשם הציג את השתלשלות המגעים עם התביעה מנקודת מבטו, תוך פירוט המגעים וההצעות שהועלו. עוד סיפר כי הגיש ערעור לבית המשפט העליון בו עתר לביטול גזר דינו של בית המשפט המחוזי, שטרם נקבע לדיון, וכן פנה למנהל המחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה, נפגש עמו ובהמשך שמע ממנו "שלא יכול לקדם את הנושא". הסגור ציין כי הנאשם אינו מעוניין בטיעון "פתוח" וכי הוא טוען לעונש בשל החלטת בית המשפט בנושא. עוד טען כי הנאשם הודה על סמך ההסכמות שלמימושן טען. בעקבות דברים אלה נשאל על ידי, שלוש פעמים, האם הוא מבקש לאפשר לנאשם לחזור בו מן ההודאה. התשובות שניתנו לא היו ישירות, וקשרו בין ההודאה לבין ה"הסדר" הנטען. גם לאחר שהובהר לסגור שעליו להשיב ישירות, נותר בשלו. לבסוף ניתנה החלטה בה הבהרתי כי בהעדר בקשה לחזרה מהודאה, ימשיך ההליך מתוך הבנה שהנאשם דבק בהודאתו. גם לאחר החלטה זו, לא הציגה ההגנה בקשה בנושא (פ/47 ש' 32-פ/48 ש' 22).

כשפנה לגוף הטיעון לעונש, טען ב"כ הנאשם כי ההסדרים עם כלל הנאשמים נערכו בשל קשיים ראייתיים ובשל חלקו של השוטר בעבירות. במסגרת זו נטען שהשוטר היה הדומיננטי בביצוע וכי הדיח את הנאשם כאשר נהג לרכוש מתנות לילדיו ולכן כשל הנאשם בעבירות הנדונות בגזר דין זה ובאלה שנדונו בהליך בבית המשפט המחוזי. עוד נטען להבדלים בסעיפי האישום בין הנאשם לבין יתר הנאשמים וכי עברו של הנאשם אינו "מכביד". צוינה הודאת הנאשם שיעלה את ההליך. נטען שההתפרצויות לא היו סבוכות או מסוכנות משום שהשוטר אמר לנאשם שהדיירים אינם בבית וסיפק מפתח. הודגש חלקם של הנאשמים האחרים ונטען שיש לאזן בינם לבין הנאשם. נטען שאין לקבוע מתחמים שונים לכל עבירת התפרצות ושאינן לכפול את העונש במספר ההתפרצויות. עוד הוצג כי הנאשם נשוי ואב לארבעה בגילאי שנה עד עשר, מפרנס יחיד למשפחתו ולא זכה לראות את בתו הקטנה שנולדה סמוך למעצרו. נאמר כי אמו לקתה בסרטן. ההגנה עתרה "להטיל על הנאשם עונש התואם את הסדר הטיעון באחת משתי חלופותיו".

7. הנאשם נשא דברים בהם הביע חרטה, לצד כעס על השוטר שלטענתו ביקרו באורח יומיומי לאורך חודשים, הדיחו והביאו מתנות לילדיו ש"זה מה שבייש אותי ובאתי לקראתו".

8. רישומו הפלילי של הנאשם (עת/1) מציג מספר הרשעות. בשנת 2002 נדון למאסר של מספר ימים בגין עבירות של שיבוש מהלכי משפט והחזקת חפץ המסוגל לגרום מוות. בשנת 2005 נדון לשלושה חודשי מאסר ויום בשל כניסה לישראל שלא כדין, הפרעה לשוטר והתחזות. בשנת 2010 נדון ל-54 חודשי מאסר בגין עבירות של קשירת קשר, גניבת בקר, היזק לרכוש והסגת גבול. עוד נגזרו שם מאסרים מותנים ובהם מאסר של 18 חודשים לעבירת רכוש מסוג פשע, שהוא בר-הפעלה בהליך דנן (להלן "המאסר המותנה"-עת/2). ביולי 2015 נגזר על הנאשם מאסר נוסף, לשלוש שנים, וזאת על-ידי בית המשפט המחוזי בירושלים ובגין שתי עבירות של סחר בנשק (כאמור, הליך זה מכונה בגזר הדין "ההליך בבית המשפט המחוזי").

מתחם העונש ההולם

9. הגם שמדובר בשתי עבירות של התפרצות לדירה, שבוצעו שתיהן בידי הנאשם ובקשר עם השוטר, אינו סבור כי מדובר ב"אירוע" אחד בהתאם למבחני "הקשר ההדוק" שעוגנו בפסיקתבית המשפט העליון לפרשנותהמונח. ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ

5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.15). כלפסקיהדין הנזכרים בגזרה דין פורסמו ב"נבו". מכתב האישום לא עולה תמונה של חבורה שפעלה בפריצת דירות לאורך תקופה ובכלל זה ביצעה את ההתפרצויות הנדונות, אלא של שני אירועים נבדלים שנטוו זה אחר זה, בהפרשי זמן של כחודשיים ושביצועם השתתפו מבצעים שונים למעט הנאשם והשוטר. על רקע זה נדרש לקבוע שני מתחמי ענישה. ועם זאת, היות שלשני המקרים קווים משותפים רבים ובהם קיומה של כספת בדירה, תפקידו של הנאשם ושיתוף הפעולה עם השוטר, הדיון בקביעת שני מתחמי הענישה יערך במשותף.

10. העבירות בהן חטא הנאשם הן חמורות. עבירת ההתפרצות מבקשת לגונן על הקניין וכן על תחושת הביטחון של בעלי הנכס שפרטיותם מופרת. זאת, לצד ביטחונם הפיסי בשים לב לפוטנציאל ההסלמה של אירועים מעין אלה לכדי נקיטה באלימות - כפי שארע כלפי השוטרים בהתפרצות מושא האישום הראשון. חדירת הנאשם ושותפיו לדירות שלדיו שימשו למגוריהם של אחרים לצורך ביצוע עבירה, במטרה לגנוב משם רכוש, בציפייה לשלל בעל ערך העולה מן ההתמקדות בדירות ובהן כספות, ובשים לב לרכוש שנגנב בפועל בהתפרצות מושא האישום השני, מציגה פגיעה של ממש בערכים מוגנים אלה. מנגד, באמדתן פוטנציאל ההסלמה האמור יש לשקול כי נמסר לנאשם שהדיירים אינם בדירה, וכי בפועל (הגם שהנאשם לא ידע על כך) הדירות הוחזקו בידי המשטרה.

ההתפרצויות הנדונות בוצעו בצורה המעידה על תחכום עברייני. הן בוצעו בחבורה ולאחר תכנון מקדים שכלל לימוד פרטים, השגת מפתח מן השוטר, הצטיידות בעזרים כגון כלי "לום", כפפות וכיסויי ראש, הצבת תצפיתנים, תכנון אופן ההגעה, "פתיחת ציר" לאחר ביצוע ההתפרצות באישום השני למניעת תפיסה ועוד. הנאשם, כפי העולה מהעובדות בהן הודה, שימש כדמות הדומיננטית במהלכים אלה, כאשר יזם את המעשים בבקשות מהשוטר לאתר דירות מתאימות עם כספות, גייס את יתר השותפים, תכנן את המעשים ונטל חלק פעיל בביצוע. גם חלוקת השלל באישום השני, שבוצעה על ידו, מעידה על מעמדו המרכזי בביצוע. על רקע זה לא ניתן לקבל את טיעונו בשלב העונש לפיהן הודח למעשה בידי השוטר. טיעון זה אינו מבוסס בעובדות כתב האישום בהן הודה, ולא די באמירות הנאשם אודות מתנות שקיבל כדי לבססו. אם היה מעוגן בחומר הראיות, חזקה על הצדדים שהיו מפרשים זאת בכתב האישום שתוקן בעניינו של הנאשם.

11. לצד עצם ההתפרצות, הורשע הנאשם בעבירות נוספות. הוא ביצע את העבירות בעודו שוהה בלתי חוקי וגייס שוהים בלתי חוקיים נוספים למעשים. באחד המקרים נכנס לישראל דרך פרצה בגדר. בכך יש להדגיש את חומרת מעשיו. המדובר בעבירה נוספת על החוק, המבקשת להתמודד עם סיכון לביצוע עבירות בידי השוהים הבלתי חוקיים בדגש על סיכון בטחוני, ובגינה נהגים בתי המשפט לגזור ענשי מאסר (רע"פ 3173/09 פראג'ין נ' מדינת ישראל (5.5.09); רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.12.14)). העובדה שהנאשם ושותפיו ניצלו את שהותם הבלתי-חוקית בישראל לא לצרכי פרנסה לגיטימית אלא כדי לבצע עבירות, לפגוע ברכושם של תושבי הארץ ולסכנם מציגה פגיעה של ממש בערך המוגן בידי העבירה הנדונה (השוו: עפ"ג (י-ם) 61965-12-14 פכר נ' מדינת ישראל (15.2.15)).

עוד הורשע הנאשם, באישום הראשון ובשל ניסיון ההימלטות, בעבירה של הפרעה לשוטר שנועדה למנוע שיבוש של עבודת השיטור וכך לגונן על סדרי השלטון. באישום השני הורשע בגניבה, בשל הרכוש שנגזל מהדירה ושלא נטען כי הושב לבעליו. בכך מוחמרת הפגיעה בקניין עליה עמדתי לעיל.

12. מכאן לשיקול הענישה הנוהגת. הריבוי המצער של עבירות ההתפרצות הניב פסיקה ענפה, אשר מתמקדת בעונשי מאסר לתקופות משמעותיות כדרך לבטא את הפגם שבעבירות אלה ולנסות ולצמצם את היקפן ושכיחותן. בית המשפט העליון עיצב מדיניות ענישה מחמירה במקרי התפרצות לבתים, במטרה לשמור על

בטחון האזרחים ולהעניק משקל ראוי גם למחיר הנפשי שגורמת החדירה לפרטיות (רע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (7.1.10); רע"פ 244/10 קרופניק נ' מדינת ישראל (25.1.10)). במקרים בהם בוצעו התפרצויות בנסיבות דומות לאלה שביצע הנאשם, לעיתים בידי מי ששהו בישראל שלא כדין ולעיתים בשילוב תפיסה לאחר הימלטות, נוטים בתי המשפט לגזור עונשי מאסר לתקופות הנעות בין שנה או מעט פחות מכך ובין שלוש שנות מאסר, בצירוף מאסר על תנאי ולעיתים עונשים נוספים כקנס או חיוב בפיצוי. ראו למשל רע"פ 5494/10 חושיה נ' מדינת ישראל (21.7.10); עפ"ג (חי') הדיב נ' מדינת ישראל (2.1.14); עפ"ג (מרכז) 41172-04-14 אבו גרה נ' מדינת ישראל (29.6.14); עפ"ג (י-ם) 54084-11-14 נג'ם נ' מדינת ישראל (26.4.15); עפ"ג (מרכז) 17547-12-09 פאקיה נ' מדינת ישראל (2.2.10); ת.פ. (רח') 61148-12-14 מדינת ישראל נ' ג'מהור (2.3.15); ת.פ. (י-ם) 33788-11-14 מדינת ישראל נ' אבו עלי (19.5.15); ת.פ. (י-ם) 47486-01-13 מדינת ישראל נ' גנימאת (9.10.13); ת.פ. (נצ') 3684-12-18 מדינת ישראל נ' גריפאת (14.6.09); ת.פ. (רח') 1961/08 מדינת ישראל נ' ערגאני (20.7.09); ת.פ. (כ"ס) 3189/03 מדינת ישראל נ' בוטראשוילי (25.4.05). קיימים גם מקרים בהם נגזרו עונשים קלים יותר כגון מאסר לריצוי בעבודות שירות, אך אלה נוגעים דרך כלל לנסיבות מקלות כהעדר הרשעות קודמות, סיכויי שיקום גבוהים, עינוי דין או נסיבות אישיות חריגות, ואין בהם משום ייצוג של הענישה הנוהגת (ראו למשל ת.פ. (ב"ש) 40115-09-10 מדינת ישראל נ' איטח (23.5.12); ת.פ. (רמלה) 7186-08-10 מדינת ישראל נ' שמאסנה (6.9.15)). זאת ועוד, על מתחם העונש ההולם לשקף את העבירות הנוספות בגין נותן הנאשם את הדין, לצד עבירת ההתפרצות.

13. נוכח המניע הכספי לביצוע העבירות, והרווח שהופק בפועל במעשים מושא האישום השני, יש לכלול במתחם העונש גם רכיב של קנס. לעניין זה מורה החוק לשקול, מנגד, את מצבו הכלכלי של הנאשם. אלא, שההגנה לא הציגה מסמכים או ראיות לבסס קושי כלכלי, ואף לא טענה לו במפורש למעט אמירה לפיה הנאשם הינו מפרנס יחיד למשפחתו. אתחשב בטענה זו, במידה ההולמת אותה.

14. שני האישומים בעלי קווים מקבילים והדבר מצדיק, כאמור לעיל, קביעת מתחם עונש דומה. עם זאת אתחשב בהבדלים: ההתפרצות באישום השני הושלמה תוך גניבת שלל וחלוקתו, ובהתאם הורשע הנאשם גם בעבירת הגניבה, ואילו ההתפרצות באישום הראשון סוכלה שלא מיזמת הנאשם, וכללה חבורת עבריינים גדולה יותר וכן הפרעה לשוטרים שבניסיון להימלט מידיהם. באיזון הכולל סבורני שיש מקום למתן קמעא את המתחם הנוגע לאישום הראשון, הגם שבמידה מועטה.

15. במכלול השיקולים אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם באישום הראשון כולל מאסר לתקופה הנעה בין 11 חודשים ובין 28 חודשים, לצד מאסר על תנאי וקנס הנע בין 1,000 ל-3,000 ₪. המתחם לעבירות בהן הורשע הנאשם באישום השני כולל מאסר לתקופה הנעה בין 12 חודשים ובין 30 חודשים, לצד מאסר על תנאי וקנס הנע בין 2,000 ל-5,000 ₪.

קביעת העונש בתוך המתחמים

16. נוכח הקווים המשותפים בין האירועים, אני מוצא לגזור לנאשם עונש כולל.

17. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן וייעל בכך את ההליך. עוד נשא דברי חרטה, הגם שבמקביל האשים את השוטר במעורבותו באירועים, דבר הגורע מן ההתרשמות מדבריו כביטוי של חרטה אמת והפנמה של הפסול במעשים. לזכותו של הנאשם אשקול גם את נסיבותיו האישיות, שהוצגו בטיעונים לעונש כמפורט לעיל ובדגש על מחלת אמו.

18. מנגד, לחובתו של הנאשם עבר פלילי הכולל, כמפורט לעיל, מספר תקופות מאסר ובהן ריצויו של מאסר ממושך בן 54 חודשים שנגזר עליו בשל עבירות רכוש. איני סבור כי העובדה שדובר שם בגניבת בקר ולא בהתפרצות לדירה הופכת את עברו ל"בלתי מכביד" כטענת ההגנה. המדובר במי אשר, למרות התקופה הממושכת שריצה במאסר ומאסר מותנה של שנה וחצי, חזר לסורו וביצע את ההתפרצויות בהן עוסק הליך זה, וכן עבירות נשק שנדונו בבית המשפט המחוזי. הדבר מדגיש את חומרת מעשיו ומציג רתיעה מופחתת שלו מלבצע עבירות למרות המחירים שהוא משלם וכתוצאה מכך סיכון של ממש הנשקף ממנו לציבור. עוד אין זו הפעם הראשונה בה הוא מורשע בכניסה לישראל שלא כדין. כל אלה מחדדים את משקלה של ההרתעה האישית כשיקול לקביעת העונש, וזאת לצד הרתעת הרבים המשחקת אף היא תפקיד בשלב זה של גזירת הדין.

19. עוד פועלת לחובתו של הנאשם העובדה כי העונש הכולל נגזר בגין שני אירועים. הדבר מבדילו באופן מהותי מיתר הנאשמים בהליך זה, שעונשיהם נגזרו בגין אירוע אחד. כך גם הדומיננטיות שלו בביצוע המעשים כמתואר לעיל, ועברו הפלילי החמור באופן משמעותי משל יתר הנאשמים, שלחלקם כלל אין הרשעות ולחלקם עבר שמשקלו פחות. כל אלה מאפילים לשיטתי על העובדה שאותם נאשמים הורשעו בסעיפי חיקוק נוספים, הגם שאתחשב לקולה בעובדה זו וכן בנימוקים שהוצגו כבסיס ההסדרים לעונש שנערכו עם האחרים.

20. שקלול כל אלה מביא אותי למסקנה לפיה יש לגזור לנאשם 29 חודשי מאסר, בגין העבירות מושא הליך זה. זאת, לצד מאסר מותנה וקנס כפי שיפורט בהמשך.

אכיפת "הסכמה" בין הצדדים

21. מכאן לטענת ההגנה, לפיה יש לקבוע את העונש בהתאם להסכמה שהושגה לטענתה עם התביעה ושכללה הסכמה לפיה תשעה חודשים מתוך העונש שייגזר בהליך זה ירצו בחופף לעונש שנגזר בהליך בבית המשפט המחוזי.

22. טענה זו יש לדחות. לצורך ההנמקה נדרש לפרט את השתלשלות ההליך מיום 23.6.15 ואילך, ואת המידע שמסרו הצדדים אודות המגעים ביניהם.

בפתח הדברים יש להצר על כך כי הוצג בפני בית המשפט מידע מפורט אודות מגעים שנוהלו בין הצדדים. זאת, בדגש על ההגנה שבחרה להעלות את הטענות ולהציג פרטים שכללו אף הצעות לעונשים מדויקים ותכני שיחות בעל-פה עם נציגי התביעה ועם גורמי פרקליטות המדינה. הדבר, במידה רבה, לא הותיר למאשימה אלא לחשוף מצדה את פרטי המו"מ. אין מקום להציג בפני המותב הדן בהליך העיקרי וגוזר את הדין פרטים מעין אלה. זאת ועוד, כפי שיוצג עתה להגנה ניתנה הזדמנות לפנות בהליך אחר לצורך בירור טענתה, דבר שהיה מונע את הקושי עליו עמדתי. היא לא עשתה כן.

ועם זאת אציין, כי קביעת העונש גופו, כמפורט בפרקים הקודמים לגזר הדין, נעשתה בהתעלם מן המידע שמסרו הצדדים אודות המו"מ שנוהל ביניהם והמספרים שהוצגו. למעט פרק זה, בו אדון בטיעון ההגנה הנוגע לאותם מגעים, התעלמתי מן המידע האמור בגזירת דינו של הנאשם. מכאן לפרטים שהוצגו בפני:

23. בישיבה מיום 23.6.15, עם הצגת ההסכמות באשר ליתר הנאשמים, הוגש כתב אישום מתוקן בנוגע לנאשם, הנאשם הודה בו והצדדים ביקשו "כי בשלב זה לא יורשע אלא רק ייקבע שביצע את העבירה" שכן "לנאשם הוצעו שתי חלופות ביחס לסיום ההליך" והתבקש דיון המשך כדי לאפשר לנאשם לשקול "באיזה

חלופה הוא בוחר".

24. ב"כ הנאשם הציג, בטיעוניו לעונש, כי עובר לישיבה זו נפגש ביום 21.6.15 עם התביעה וקיבל הצעה לפיה הנאשם יודה ויצרף את ההליך הנוכחי להליך שהתנהל אז בבית המשפט המחוזי (ענ/1). ב"כ הנאשם שוחח עם הנאשם, שסירב להצעה, והודיע על כך לתובעת (פ/43 ש' 9-6). למחרת שוחח הסנגור שוב עם התביעה וקיבל את המסמך עת/4 בו הוצע עונש "סגור" של 33 חודשי מאסר בהליך הנוכחי והודגש כי העונש "הינו בתיקנו בלבד ואינו בחופף לכל עונש אחר אשר יוטל על הנאשם. ביחס לתיק אשר מתנהל בפרקליטות... הרי שיש לשוחח עם הפרקליטים...". עוד הציג עו"ד ענבוסי את ענ/2, טיוטת הודעה על הסדר טיעון ברוח עת/4 (וראו רישומו על המסמך בנוגע לסעיף 4 והסבריו בפ/43 ש' 17-10). ב"כ הנאשם ציין, עם זאת, כי ההצעות בענ/2 ובעת/4 האמורות לא הבשילו לכדי הסכמה וכי טיעונו אינו נשען עליהן (שם).

25. לפני הדיון ביום 23.6.15 שוחחו הצדדים שוב. הסנגור טען שהציג בפני התובעת כי הפרקליטות דורשת 3 שנות מאסר בהליך בבית המשפט המחוזי, וביקש להתחשב בכך בעריכת ההסדר בהליך הנוכחי. לטענתו, במעמד זה הסכימה התביעה לחפיפה של 9 חודשים מתוך העונש שייגזר בהליך זה (פ/44 ש' 31-30), לעונש שייגזר בבית המשפט המחוזי. התביעה הכחישה שכך הסכימה.

נוכח המחלוקת, יש לפנות לתרשומות שערכו הצדדים במעמד האמור. לפי ענ/4 שכותרתו "הצעה להסדר טיעון" הוצעו לנאשם שתי חלופות לעונש:

"ביחס לעונש - הצדדים יעתרו לעונש של מאסר בפועל בן 33 חוד' וכן יבקשו להפעיל את המאסרים המותנים בחופף וכן מע"ת בניכוי ימי מעצרו... לנאשם 4 מוצעת אפשרות נוספת לפיה יודה, יקבע כי ביצע ויצרף התיק לבית המשפט המחוזי...".

במסמך זה אין אזכור של הסכמה מצד התביעה לחפיפת חלק מהעונש שייגזר בהליך זה, לעונש שייגזר בבית המשפט המחוזי. הדבר בולט, היות שהמסמך נדרש לפרטים כגון חפיפת העונש למאסר המותנה שיופעל וניכוי ימי המעצר. לא סביר שדווקא פרט של חפיפה נוספת של 9 חודשי מאסר, שלדידה של ההגנה היה מהותי לנאשם, נשמט מן המסמך.

זאת, בפרט, כשבמקביל נערכה תרשומת נוספת שתיעדה את המשא-ומתן (ענ/3). גם בה פורש כדלקמן:
"ביחס לעונש בפני הנאשם עומדות 2 אפשרויות:

א. יודה, יקבע שביצע העבירה ויצרף לתיק בבית המשפט המחוזי בי-ם, שעניינו עבירות נשק. טל"ע-חופשי. לפי הודעת עו"ד ענבוסי עמדת הפרקליטות בתיק הנשק הינה ל-3 שנים ומע"ת. במידה ובפרקליטות יפנו לתביעות ירושלים ביחס לעונש המתאים בשני התיקים, המלצת התביעות תהיה ל-5 שנים. אולם עמדת התביעות הינה כי בתיק זה (תיק השלום) העמדה הראויה הינה 33 חוד' מאסר בפועל (כולל הפעלת התנאים) - כך שהפרקליטות תחפוף את העונש של ביהמ"ש המחוזי. יצוין כי לפרקליטות אין כל חובה לקבל את המלצת התביעות. פתוחה הדלת לסנגור לפנות לפרקליטות ולבקש ולשכנע להפחית מעונשו של הנאשם בתיק המחוזי או לחפוף עונשים.

ב. טיעון בפני בית משפט השלום, הצדדים יעתרו במשותף לעונש בן 33 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת התנאים) + מע"ת. העדר הבעת עמדה ביחס לעונש בבית המשפט המחוזי לא יתפרש כהסכמה לחפיפה והסנגור לא יטען זאת בבית המשפט המחוזי" (ההדגשות במקור).

על מסמך זה חתומים התובעת והסנגור.

26. מדברים אלה עולה, כי לנאשם הוצעו שתי אפשרויות לעניין העונש. הראשונה, לצרף הליך זה להליך

שהתנהל אז בבית המשפט המחוזי (להלן "חלופת הצירוף"). יחידת התביעות ציינה כי אם תישאל בידי הפרקליטות, תמליץ על עונש כולל של 5 שנות מאסר אך הדגישה כי לפרקליטות אין חובה לקבל את ההמלצה, וכי העונש הראוי לשיטתה של יחידת התביעות בהליך הנוכחי הינו 33 חודשי מאסר כך שעל הפרקליטות להשתכנע "לחפוף" את העונש בגין העבירות הנדונות בבית המשפט המחוזי ועל הסנגור לשכנעה לעשות כן. לפי האפשרות השנייה (להלן: "חלופת העונש ללא חפיפה"), תוצג בהליך הנוכחי הסכמה על עונש של 33 חודשי מאסר, שאין בה הסכמה לחפיפה לעונש בבית המשפט המחוזי.

כבר עתה יצוין, כי לא בוסס שהנאשם הסכים בהמשך לאיזו משתי החלופות שהוצעו לו.

27. באותו יום הודה, כאמור, הנאשם בכתב האישום המתוקן וניתנה לו שהות לשקול את ההצעות לעונש. לצורך זה נקבע דיון ליום 9.7.16.

28. בתו"ך, ביום 7.7.15, בבית המשפט המחוזי, הציגו הצדדים להליך שם הסכמה לפיה הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן בעבירות של סחר בנשק, ונגזרו עליו שלוש שנות מאסר. בהסדר הטיעון פורש כי העונש באותו הליך "יוטל במצטבר לכל עונש מאסר בפועל שיוטל על הנאשם בכל תיק שהוא" (הודעה על הסדר טיעון, עת/3, עליה חתומים גם הסנגור והנאשם). יושם אל לב כי הדבר נרשם בלשון עתיד ("יוטל"). ב"כ המאשימה חזרה על כך בעת הצגת ההסדר (עמ' 17 לפרוטוקול בת"פ 44705-02-15, עת/3) וטרם אישרו הנאשם. ב"כ הנאשם ציין, בטיעונו, כי הוא "סבור שמדובר בהסדר ראוי" (שם, עמ' 19).

29. חזרה להליך הנוכחי. המועד 9.7.16 נדחה לבקשת ההגנה, וביום 16.9.15 הודיע ב"כ הנאשם כי "הנאשם 4 אינו מבקש לצרף" שאז ניתנה הכרעת הדין. לאחריה טען ב"כ הנאשם שבינו לבין התביעה הסכמה לעונש שעל המאשימה לכבדו, כאשר בסוף הישיבה פרש כי בקשתו היא "לחפוף חלק ניכר מהעונש כך שהנאשם ירצה שנתיים במצטבר". המאשימה (ויש לציון כי באותה ישיבה הופיעה אותה תובעת שניהלה קודם לכן את המו"מ עם הסנגור) הכחישה שקיימת הסכמה כאמור. בתגובה ביקש ב"כ הנאשם "לדחות את המשך הדיון כדי לפנות בהליך המתאים בבקשה לאכופ על המאשימה את הסדר הטיעון". הדיון נדחה ליום 22.10.15 תוך שצוין בהחלטה כי אם בסוף אותה תקופה "לא יפתח הליך נוסף, יישמעו בישיבה הבאה הטיעונים לעונש".

יצוין, כי ההגנה לא יזמה בהמשך הליך נפרד, בניסיון לאכופ על התביעה את ההסכמה שלשיטתה הושגה.

30. ביום 22.10.15 נדחה הדיון שוב לבקשת ההגנה, שביקשה למצות מגעים עם התביעה וציינה שהגישה ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי. בהחלטת הדחיה צוין כי לא ניתן יהיה לדחות את הדיון תקופה ממושכת נוספת. למרות זאת נדחה הדיון שוב, בהמשך ולבקשת ב"כ הנאשם שציין כי קבע פגישה בפרקליטות המדינה כדי לשכנעה בעמדתו. ביום 16.12.15 הגיש בקשה נוספת לדחייה, שלא התקבלה. ביום 24.12.15 עתר שוב לדחייה, תוך ציון שהדבר נעשה על דעתו של מנהל המחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה. דחיתי את הדיון פעם נוספת, ליום 21.1.16 תוך ציון כי אם לא תושג הסכמה, יישמעו הטיעונים לעונש. אלא, שלדיון במועד זה לא התייצב עו"ד ענבוסי ושלח במקומו עורכת דין שלא הייתה ערוכה לטיעון לעונש, תוך שהתברר שסמוך לפני הדיון הוגשה בקשת דחיה נוספת ובה אי-דיוקים כמפורט בהחלטה שניתנה ביום 21.1.16 ושאין זה המקום לחזור על תכנה. לאחר קבלת הבהרות, בהחלטה מיום 25.1.16, הוריתי להגנה להתייצב לטיעון לעונש ביום 27.1.16. במועד זה נשמעו הטיעונים.

31. עד כאן הנתונים, ומכאן ניתוחם: ההגנה מבקשת כיום "לאכופ" על התביעה מה שהיא מתארת כהסכמה של האחרונה לעונש נקוב שחלקו "יחפף" כך שהנאשם ירצה שנתיים במצטבר לעונש שנגזר עליו בבית

המשפט המחוזי. בלשונה בטיעון לעונש "אנחנו עומדים מאחורי ההסדר ואנחנו רוצים את ההסדר כפי שהוא" (פ/43 ש' 2). אלא, שמן הפרטים שהוצגו לעיל עולה כי מעולם לא הוצעה להגנה בידי התביעה חלופה עונשית לפיה הצדדים יעתרו בהליך זה לעונש "סגור" שכולל חפיפה לעונש שנגזר (או יגזר) בבית המשפט המחוזי. החלופות היו שתיים: ראשית, צירוף הליך זה להליך בבית המשפט המחוזי, שאז נאותה התביעה להמליץ בפני הפרקליטות על עונש כולל תוך הבהרה כי עמדתה אינה מחייבת את הפרקליטות וכי על הסגור לשכנע את הפרקליטות. אין מחלוקת כי הנאשם לא ביקש לצרף את ההליך הנוכחי לזה שהתנהל בבית המשפט המחוזי, וממילא שלא הסכים "לחלופת הצירוף". עוד אין מחלוקת שהסגור לא שכנע את הפרקליטות להסכים לחפיפה האמורה, ולהיפך: ממסמכי ההליך בבית המשפט המחוזי עולה שההגנה הסכימה שם לעונש שירוצה במצטבר לכל עונש עתידי אחר - וממילא שהסכימה שיהיה במצטבר לעונש בהליך הנוכחי. עתירתה, כיום, לחפוף את העונש בהליך הנוכחי לזה שנגזר בבית המשפט המחוזי סותרת הסכמה זו.

אשר לחלופה השנייה שהוצעה ביום 23.6.15 לנאשם, הרי שזו כללה עתירה משותפת לעונש "סגור" בהליך זה, ללא חפיפה לעונש שייגזר בבית המשפט המחוזי. ברי כי ההגנה אינה מעוניינת בכך וממילא שלא בוסס כי הסכימה לכך.

כך, ההגנה והנאשם לא קיבלו, מעולם, אחת מן החלופות הענשיות שהוצעו להם. ממילא, שלא הושגה הסכמה בנושא.

32. אוסיף ואציין כי גם מטיעוני ההגנה לעונש עלה, כי מעולם לא הושגה בין הצדדים הסכמה כי בהליך הנוכחי יעתרו הצדדים לעונש "סגור", שחלק ממנו "יחפף" כך שהנאשם ירצה שנתיים "במצטבר". כך ב"כ הנאשם, כשהופנתה אליו שאלה ישירה בנושא:

"אני נשאל האם החלופה הראשונה היתה עונש סגור עם חפיפה, אני משיב שזה נשאר פתוח. לא יתפרש כהסכמה לחפיפה והסגור לא יטען זאת בביהמ"ש המחוזי..."

... ההסדר כולל שתי חלופות והנאשם צריך לבחור ביניהן. או שהוא מקבל עונש סגור של 33 חודשים בתיק זה מבלי להתייחס לנושא אם העונש חופף או מצטבר, או שאני מצרף את התיק השני למחוזי ואם התביעה תסכים להמלצת הפרקליטות אז יוצג הסדר של 5 שנים" (פ/44 ש' 7-6 וש' 11-14).

גם בסוגיה, האם הנאשם הודיע לתביעה כי הוא מקבל איזו מן החלופות העונשיות שהוצגו בפניו, הפניתי לב"כ הנאשם שאלה ישירה במהלך טיעוניו לעונש. הוא השיב בצורה לא ישירה, כי פנה לפרקליטות בבקשה לצרף את שני התיקים ולטעון לחמש שנות מאסר, אך הפרקליטות "הודיעו שהם לא מסכימים עם עמדת התביעה... לכן הוצג בביהמ"ש המחוזי את ההסדר של ה-36 חודשים" (פ/44 ש' 19-17). חזרתי על השאלה, וגם הפעם לא נמסר מענה ישיר אלא אמירה לפיה לאחר שקיבל את עמדת הפרקליטות פנה הסגור שוב ליחידת התביעות "וביקשתי מהם לחפוף 9 חודשים" בהליך הנוכחי (שם, ש' 27-23). באמירה זו הוכחה נוספת לכך שקודם לכן, בעת גיבוש ההסכמות עם התביעה ביום 23.6.15, לא הוגשה הסכמה על "חפיפת" 9 חודשים מהעונש.

33. מכל אלה עולה, כי לא הושגה בין הצדדים הסכמה על עונש "סגור" שחלקו ירוצה בחופף לעונש שנגזר בבית המשפט המחוזי. ממילא שאין מקום לעתירת ההגנה לאכוף הסכמה שכזו. ההגנה נמנעה מלצרף את ההליך הנוכחי לזה שהתנהל בבית המשפט המחוזי, והסכימה כי העונש שייגזר שם יהיה במצטבר לכל עונש - וממילא שגם לעונש שייגזר בהליך הנוכחי.

34. אשר לטענות לפיהן היה מקום להוסיף ולדחות את הטענות לעונש בהליך זה, בהמתנה לתוצאות הערעור

שהגישה ההגנה לבית המשפט העליון ובו (כך מסרה) ביקשה לבטל את גזר הדין שניתן בבית המשפט המחוזי ושטרם נקבע לדין, התייחסתי להן בהחלטתי מיום 25.1.16. כפי שפורט שם, ההליך כאן התעכב למעלה מחצי שנה כדי לאפשר להגנה לפעול בקשר לטענותיה. פעולותיה לא הניבו פרי. בנסיבות אלה, לא היה מקום להמשיך ולהמתין לערעור על גזר דין בהליך אחר. מסקנתי אודות העדר בסיס לטיעון ההגנה לחפיפת העונש לזה שנגזר בבית המשפט המחוזי אך מחזקת את ההחלטה בנושא זה.

35. לבסוף, בטיעוני ההגנה נכללו רמיזות לפיהן "המסמכים הוצגו לנאשם לפני הדין ועל סמך זה הוא הסכים להודות" (פ/44 ש' 32). כפי שצוין לעיל, למרות שאלות מפורשות חוזרות ונשנות, נמנעה ההגנה מלבקש לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו ולבטל את הכרעת הדין.

קשה גם לקבל כי הנאשם פיתח ציפייה כי העונש בהליך זה "יחפף" לזה שנגזר בבית המשפט המחוזי. זאת, ראשית, משום שהדבר לא נכתב במסמכים ענ/3 וענ/4 שכנטען הוצגו בפניו ועל בסיסם הסכים להודות. ושנית, משום שבהמשך אישר וחתם על הסדר הטיעון שהוצג בבית המשפט המחוזי ואשר כלל, כאמור, אמירה מפורשת לפיה העונש שייגזר שם ייצבר לכל עונש שייגזר בהליך אחר. איני מוצא, לכן, בטיעונים האמורים כדי להעלות או להוריד.

36. מסיבות אלה אני דוחה את טיעוני ההגנה בנושא.

חזרה לגזירת העונש - אופן הפעלת המאסר המותנה

37. בפרק "קביעת העונש בתוך המתחמים" לעיל פרטתי את שיקולי הענישה הרלבנטיים. לחובתו של הנאשם עומד, כאמור, גם עונש מאסר מותנה של 18 חודשי מאסר. לבית המשפט המורה על הפעלת עונש מותנה מסור שיקול דעת, האם להורות על הפעלתו באופן חופף או מצטבר ולו חלקית. במסגרת זו נשקלים, מחד, האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עם נאשם שביצע מספר עבירות לרבות שיקולי הגמול, המניעה וההרתעה, ומנגד הצורך במידתיות, שיקולי שיקום ונסיבותיו של הנאשם (ע"פ 9059/03 יוסבשילי נ' מדינת ישראל (21.3.07); סעיף 45 לחוק העונשין).

38. לשיטתי, ההכרעה בשאלה האם לחפוף את העונש המותנה שיופעל, לעונש בגין העבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה, צריכה להתחשב בין היתר במבט רחב הבוחן את כלל תקופות המאסר שמרצה הנאשם. הוא נדון, כאמור, לשלוש שנות מאסר בהליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי. בנוסף יידרש לרצות 29 חודשי מאסר בגין העבירות מושא הליך זה, ובסך הכל תקופה לא מבוטלת של 65 חודשי מאסר. אני סבור שתוספת ניכרת לתקופה זו עלולה לחטוא לשאיפה למידתיות העונש, ביצירת תקופת מאסר כוללת שהינה חמורה יתר על המידה. מנגד, איני סבור כי חפיפה מלאה של המאסר המותנה ראויה, שכן אין בה ביטוי לכך שבית המשפט שגזר את העונש המותנה ביקש להרתיע את הנאשם מפני מעשים דומים, ואף יצר לשם כך עונש משמעותי של שנת מאסר וחצי על-תנאי, אך הנאשם לא הפנים את המסר וחזר לסורו כאשר ביצע את העבירות מושא הליך זה. חפיפה מלאה עלולה "לשדר" לנאשם מסר סלחני בדגש על משמעותו של מאסר על תנאי, והדבר עלול להובילו שלא לכבד את הוראות החוק גם בעתיד למרות העונשים שייגזרו בהליך הנוכחי.

בשל כל אלה אני מוצא להורות על הפעלת העונש המותנה, כך שחודשיים מתוכו יצטברו לעונש שנגזר בגין העבירות בהליך זה. היתרה תרוצה בחופף.

39. אשר לחפיפה בין העונש בהליך זה, לבין העונש שנגזר בבית המשפט המחוזי, איני מוצא להורות עליה. כפי

שפורט לעיל, העונש נגזר שם תוך הצהרה משותפת של הצדדים כי ירוצה במצטבר לכל עונש ש"יוטל" בהליך נוסף. חפיפה כאמור תחטא, אפוא, למצג שהוצג בפני בית המשפט המחוזי ושעל בסיסה הסכימה המאשימה להסדר הטיעון שם, בעבירות חמורות של סחר בנשק. זאת ועוד, משהוריתי לעיל על חפיפת 16 חודשי מאסר מתוך המאסר המותנה, אני סבור כי הוראה על חפיפה של תקופה נוספת תהווה הקלה מופרזת.

סוף דבר

40. אני גוזר לנאשם את העונשים הבאים:

א. 29 חודשי מאסר. היות שהמאסר שנגזר בבית המשפט המחוזי נמנה מיום מעצרו של הנאשם בהליך זה (9.2.15), אין מקום לניכוי נוסף של ימי מעצר.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 18 החודשים שנגזר על הנאשם בת.פ. (נצ') 1849-03-09 ביום 25.4.10. העונש ירוצה כך ששני חודשים מתוכו ירוצו במצטבר לעונש שנגזר בגין העבירות בהליך זה, והיתרה תרוצה בחופף.

בסך הכל, על הנאשם לרצות 31 חודשי מאסר, במצטבר לכל עונש שנגזר עליו בעבר.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו.

ה. 12 חודשי מאסר, אותם ירצה הנאשם אם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

ו. 3 חודשי מאסר, אותם ירצה הנאשם אם יעבור עבירה של כניסה או שהיה שלא כדין בישראל בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשע"ו, 16 פברואר 2016, במעמד הצדדים.